

АПОСТОЛЕ,

Без страх вървеше сред бури и мрак,
мечтаеше България свободна пак.
Не злато, не власт пожела,
а равенство, правда и чест в света.

От Карлово тръгва — син на народа,
не търси слава, нито награда.
Само свобода — чиста и свята,
за всеки беден, за всяка къща позната.

Не дели хората по вяра и род,
за него всички са равен народ.
В тъмни нощи шепти за завет:
„Свобода или смърт!“ — вечен обет.

В мълчанието на робската земя
се ражда глас — не вик, а светлина.
С очи будни, със крачка без страх
тръгва Левски по българския прах.

Но пътят на правдата често боли,
предателство в сенките тихо гори.
И хващат Апостола — сам, окован,
но духът му остава неразколебан.

Апостол свят на свободата,
той запали искра във душата.
Макар бесилото да спря гласа,
делото му живее вечни времена.

Защото свободата не е дар,
а отговорност — тежък товар.
И докато помним, и докато вярваме,
Апостола жив е и с нас ще остане.

Автор: Мария Вълкова, 7.г клас